

Джерело: [газета КОММЕНТАРИИ](#): №34 | 7 сентября 2012

Дельфін де Віган "Підземні години" — К.: Нора-Друк, 2012

Чоловік Матільди загинув в авіакатастрофі, вона сама виховує трьох синів, робить кар'єру у великій компанії і щодня їздить на метро. Лікар «швидкої» Тібо нарешті знайшов у собі сили розірвати безперспективні стосунки з Лілі, він багато працює, розмірковує про своє минуле і майбутнє і в метро потрапляє тільки тоді, коли його викликають до людини, якій там стало погано. Одного разу, як і трапляється в романі, шляхи двох самотніх парижан перетинаються, але автор книги Дельфін де Віган замість того, щоб в ритмі вальсу закриття любовну історію, діє із точністю до навпаки, перетворюючи «Підземні години» мало не в соціальну драму.

В силу професії Тібо зустрічається з десятками пацієнтів – по більшій частині вони пихаті, розлютовані, налякані і здатні довести до сказу навіть святого. І все ж вінчає галерею неприємних типів не той, що кидає доброму доктору кілька євро під ноги – мовляв, візьми, халдей, і котися звідси, а начальник Матільди Жак, який неначе запозичив всі кращі риси свого характеру у Тартюфа і Яго. Для підлеглої, яка відважилася не погодитися з його думкою, він придумує найрізноманітніші психологічні тортури, причому настільки витончені, що і поскаржитися здається нема на що. Акула серед офісного планктону, цей персонаж врешті-решт перетворюється на фігуру символічну і, схоже, назва роману натякає не лише на проведені в вагонах міської підземки години, але і на робочий час поряд з колегами-мінотаврами.